

Του Γεωργίου Παπασίμου Δικηγό-ρου. Μέλους της «Πρωτοβουλίας 14ης Μάη». Η έντονη προκλητικότητα και οι ιταμές προκλήσεις της Νεοθω-μανικής Τουρκίας του Ερντογάν, τόσο στην Κύπρο όσο και στο Αι-γαίο, ...

ανήμερα, μάλιστα, της «μαύρης επετείου» της Τουρκικής εισβολής το 1974, προκαλεί, εκτός από θλίψη και οργή, και ιδιαίτερο προβληματισμό για το παρόν και το μέλλον του ευρύτερου Ελληνισμού στη Μεσόγειο.

Η αντικειμενικώς στρατιωτική «επιβίβαση», και όχι «απόβαση» της Τουρκίας το 1974, στην απροστάτευτη Μεγαλόνησο, εξαιτίας της διπλής προδοσίας της Χούντας των Συνταγματαρχών, με την απόσυρση της Μεραρχίας, που είχε αποστείλει κρυφά ο Γεώργιος Παπανδρέου και, στη συνέχεια, το ντροπιαστικό πραξικόπημα κατά του, τότε, ηγέτη της Κύπρου Μακαρίου, με συνέπεια την αιματηρή διχοτόμηση του νησιού, αποτελεί έναν εκ των τελευταίων σταθμών της πορείας συρρίκνωσης του Ελληνικού Έθνους, που ξεκινά από την Μικρασιατική Καταστροφή το 1922.

Το Κυπριακό είναι, εκ των πραγμάτων, χαρακτηριστική περίπτωση της πολιτικο-διπλωματικής και στρατιωτικής αδυναμίας της Ελλάδος στη Νεότερη Ιστορία της. Το δίκαιο και νόμιμο αρχικό αίτημα της Ένωσης ενταφιάστηκε για πάντα από τις συμφωνίες Ζυρίχης – Λονδίνου, με την αναγνώριση της Τουρκίας ως εγγυήτριας δύναμης και με ένα ανεφάρμοστο Σύνταγμα, που αποτέλεσε τον «διάδρομο» για την διχοτομική κατάληξη του νησιού. Αποτελεί, αναμφισβήτητα, στρατηγική ήττα του πολιτικού κατεστημένου της Χώρας και της «παρασιτικής» οικονομικής ολιγαρχίας, τους οποίους χαρακτηρίζει διαχρονικά το «φοβικό σύνδρομο» έναντι της Τουρκικής επιθετικότητας, αλλά και το σύνδρομο του «ενδοτισμού», το οποίο γιγαντώθηκε μετά την ένταξη της Ελλάδας στην μνημονιακή κηδεμονία.

Η αρνητική κατάληξη των συνομιλιών στην Ελβετία, εξαιτίας κυρίως της αδιαλλαξίας του Ερντογάν, έδωσε απλά χρόνο στην Ελληνοκυπριακή πλευρά, αφού, σύμφωνα με τους υπεύθυνους αξιωματούχους της Κύπρου, προετοιμάζεται στο παρασκήνιο τρίτη διάσκεψη τον προσεχή Σεπτέμβριο, με όλα τα «κεκτημένα» των δύο αποτυχημένων προηγούμενων. Όμως, τα λεγόμενα «κεκτημένα» είναι προδήλως αρνητικά, αν όχι καταστροφικά για την Κυπριακή Δημοκρατία, αφού, μέχρι τώρα, η συμμετοχή της, με τους όρους, που έγινε, έχει, αφενός, παγιοποιήσει την παράνομη «πενταμερή», με την συμμετοχή των τριών «εγγυητριών δυνάμεων», κάτι, που μέχρι τώρα σωστά απορρίπτονταν από Ελλάδα και Κύπρο και, αφετέρου, υπονομεύθηκε το «κέλυφος» της Κυπριακής Δημοκρατίας, αφού ο Πρόεδρός της Αναστασιάδης συμμετείχε σε αυτές τις συνομιλίες, όχι με αυτή την ιδιότητα, αλλά ως εκπρόσωπος της Ελληνοκυπριακής κοινότητας (!!!).

Είναι, πραγματικά, αδιανόητη για τα πραγματικά συμφέροντα της Ελλάδος και της Κύπρου, ακόμα και η οποιαδήποτε αποδοχή συζήτησης για την κατάλυση της κρατικής υπόστασης της Κυπριακής Δημοκρατίας, που είναι μέλος του Ο.Η.Ε. και της Ε.Ε., καθώς και η συζήτηση ενός σχεδίου, που, ακόμα και αν λυθεί το θέμα της κατάργησης των εγγυήσεων από τις τρεις Χώρες, που ορίσθηκαν με τις Συνθήκες Ζυρίχης – Λονδίνου, επιφυλάσσει για τη Μεγαλόνησο την μοίρα μιας μεταμοντέρνας «αποικίας», που αποτελεί τον μακροπρόθεσμο στρατηγικό στόχο του βαθέως Τουρκικού πολιτικοστρατιωτικού κατεστημένου, μέσω της αποδοχής της υπάρξεως δύο ξεχωριστών Κρατών, και όχι δύο Κοινοτήτων, όπως προϋποθέτει μια δίκαιη και βιώσιμη λύση του Κυπριακού, με εξασφάλιση και ικανοποίηση όλων των ατομικών και συλλογικών δικαιωμάτων των Κυπρίων πολιτών.

Οδηγούμαστε, έτσι, σε μια δραματική «αυτοπαγίδευση» του Ελληνισμού, με βάση τις πολιτικές, που άσκησαν όλα αυτά τα χρόνια οι «υποτελείς» πολιτικοοικονομικές «ελίτ» της Αθήνας και της Λευκωσίας, οι οποίες, αφού αποδέχθηκαν την *de facto* διχοτόμηση της Μεγαλονήσου, στην συνέχεια μετέτρεψαν ένα κορυφαίο διεθνές πρόβλημα εισβολής και κατοχής, σε ένα διμερές εσωτερικό Ελληνοτουρκικό πρόβλημα.

Χαρακτηριστικό, δε, της πλήρους αδυναμίας του Ελληνισμού να επιβάλλει τις δικές του απόψεις με βάση τα συμφέροντά του, είναι ότι, η προστασία της ΑΟΖ της Κύπρου, εξαιτίας των σημαντικών υδρογονανθράκων, που φαίνεται να «φωλιάζουν» στο υπέδαφός της, εκχωρήθηκε σε τρίτους, με βάση τα συμφέροντα των πετρελαϊκών «κολοσσών» (Γαλλία, Η.Π.Α. κ.λπ.). Η «προστασία», όμως, αυτή, με αποστολή πολεμικών πλοίων στην περιοχή των γεωτρήσεων, μπορεί βραχυπρόθεσμα να λύνει και να αντιμετωπίζει την προκλητική και παράνομη επιθετικότητα, πλην όμως, αυτό αποτελεί πλήρη «προτεκτορατοποίηση» της Κύπρου, έτσι ώστε αυτή να είναι το πρώτο «μεταμοντέρνο προτεκτοράτο» του 21ου αιώνα στην Ευρώπη. Πρόκειται, βέβαια, για εξέλιξη, που οδηγεί σε πλήρη αποδόμηση των ευρύτερων Ελληνικών συμφερόντων στην Μεσόγειο.